

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YASUSHI INOUE

Pușca de vânătoare

Traducere din limba japoneză și note
de ANGELA HONDRU

HUMANITAS
fiction

În ultimul număr din buletinul *Prietenul vânătorului*, editat de Clubul Vânătorilor din Japonia, mi-a apărut un scurt poem în proză, intitulat *Pușca de vânătoare*.

S-ar crede că mă preocupă într-o oarecare măsură vânătoarea, însă fiind crescut de mama, care nu suporta gândul uciderii vreunei vietăți, n-am pus mâna în viața mea nici măcar pe o armă cu aer comprimat. S-a întâmplat ca editorul publicației să fie un vechi prieten din anii de liceu, care știe că scriu poezii pentru diverse reviste și că până acum n-am refuzat nici o ofertă de colaborare. M-a rugat frumos să-i trimit și lui un text, în stilul meu. Poate așa-i venise lui, ori s-o fi simțit obligat, pentru că nu mai dăduse nici un semn de viață de multă vreme. Nu știu. Oricum, revista lui este o publicație de specialitate, fără legătură cu preocupările mele. Întrucât mi-a cerut să scriu ceva despre vânătoare, la început am fost tentat să-l refuz, numai că m-a prins exact în momentele în care mă preocupa, cu

totul întâmplător, relația dintre vânătoare și însingurare și cochetam cu ideea să public o poezie pe această temă. Așadar, socotind totuși propunerea bine-venită, m-am așezat la birou într-o seară de sfârșit de noiembrie, când simți frigul învăluindu-te din toate părțile, și până după miezul nopții am terminat de scris, în stilul meu, un scurt poem în proză, pe care l-am expediat chiar a doua zi la redacția publicației *Prietenul vânătorului*. Întrucât are legătură cu ceea ce intenționez să relatez mai departe, am să reproduc mai întâi poemul *Pușca de vânătoare*:

Molfăind pipa mare de marinar, cu setterii alergând înaintea-i, bărbatul își croia încet drum prin desișurile Muntelui Amagi, la început de iarnă, strivind țurțurii sub talpa cizmelor. Avea în bandulieră douăzeci și cinci de gloanțe, purta o haină de piele cafenie, iar pe umăr, o pușcă Churchill cu două țevi. De ce s-o fi înarmat, neprietenos, cu țeava sclipitoare de-oțel ce curmă vieți? De ce m-a tulburat oare silueta înaltă a vânătorului zărit întâmplător?

Din ziua aceea, în gărilor marilor orașe și-n localuri, noaptea târziu, îmi vine, de multe ori, ah!, să mă strecor asemeni vânătorului, încet, nepăsător și rece. Atunci, în fața ochilor îmi stăruie fundalul pe care se proiectase spatele lui – nu peisajul rece al Muntelui Amagi la început de iarnă, ci o albie pustie, albă-albă. Pușca lustruită pecetluise trupul și spiritul bărbatului între două

vârste, apăsându-i greu cugetul și radiind o frumusețe stranie, însângerată. Vietatea țintită dusă era pe vecie.

Prietenul mi-a trimis revista cu poemul și, răsfoind-o, am constatat uluit că rândurile mele, în ciuda titlului bine ales – *Pușca de vânătoare* –, nu se potriveau câtuși de puțin cu restul conținutului. Cuvintele cele mai prezente – „arta vânătorii“, „spirit sportiv“, „patimă sănătoasă“ – le făceau să sune ca nuca-n perete. Pagina unde fusese inserat poemul făcea notă aparte, ca o așezare izolată, ieșită din comun. Eu dorisem să surprind propria-mi percepție poetică asupra puștii de vânătoare, să-i dezvălui adevărata esență. Cel puțin așa avusesem de gând. Prin urmare, nu mă simt câtuși de puțin jenat; ba dimpotrivă, încerc un oarecare sentiment de mândrie. Dacă poemul meu ar fi apărut în altă publicație, sigur n-ar fi deranjat pe nimeni, dar s-a întâmplat să-l publice Clubul Vânătorilor, în obligațiile căruia intra promovarea vânătorii ca sport sănătos și bărbătesc. Aici, părerea mea despre pușca de vânătoare semăna cu o oaie rătăcită, și poate ar fi trebuit respinsă. Când mi-am dat seama de asta și de stânjeneala prietenului care a îndrăznit să-mi publice poemul, deși poate după lungi ezitări, mi s-a făcut inima cât un purice și n-am putut să nu mă simt recunoscător pentru gestul plin de gingășie. Mă tot așteptam la proteste din partea membrilor Clubului, dar temerile mele s-au dovedit

neîntemeiate – n-a sosit nici măcar o carte poștală cu acuze. Din fericire sau nu, vânătorii din toată țara or fi tratat poemul cu dispreț sau, mai bine zis, mi-au ignorat cu desăvârșire opera. Încet-încet, s-a așternut uitarea peste toate frământările mele. Două luni mai târziu, am primit un plic de la un oarecare Jōsuke Misugi, pe care nu l-am cunoscut în viața mea.

Am citit undeva despre un istoric modern care susținea că inscripția gravată în piatra de pe Muntele Tai¹ arătase ca o rază sclipitoare de soare peste suflarea înghețată a iernii. Poate exagerez un pic, dar asemuiau ideogramele „Jōsuke Misugi“ de pe plicul mare, alb, din hârtie *washi*², pe care-l ținam în mână, cu descrierea de mai sus. Greu de spus cum arătaseră cele gravate în piatră, pentru că s-au pierdut cu totul până și exemplarele copiate cu grafit pe hârtie. Privind însă scrisul lui Jōsuke Misugi, socoteam că și acelea trebuie să fi fost de o eleganță desăvârșită, având un stil aparte. Caracterele cursive mari, așternute cu măiestrie, păreau să copleșească plicul, dezvăluind un temperament maiestuos. Cu toate astea, privind mai atent, am simțit izvorând din fiecare ideogramă în parte un

1 Tai-shan, munte din China considerat sacru, unde se practică ritualuri religioase cu o istorie de peste 3 000 de ani.

2 Hârtie tradițională din lemn de dud, confecționată manual.

fel de pustietate sufletească înghețată. Asta m-a trimis cu gândul la aprecierile istoricului cu privire la cuvintele gravate în piatra de pe Muntele Tai. Aveam impresia că Misugi înmuiase bine pensula în tuș și, ținând plicul în mâna stângă, trasase ideogramele dintr-un singur condei, numai că în felul în care o făcuse n-am întrezărit o așa-zisă maturitate, ci mai degrabă o răceală stranie și o apatie greu de definit. Cu alte cuvinte, mi-era limpede că autorul scrisorii nu urmărise să-și etaleze caligrafia iscusită, ci scrisul său năvalnic exprima un stil simplu, lipsit de afectarea atât de caracteristică infatuaților din vremurile noastre.

În orice caz, scrisul desăvârșit nu se potrivea cătuși de puțin cutiei mele poștale de lemn grosolan. Deschizând plicul, am văzut că fiecare rând de pe hârtia pentru caligrafie conținea numai cinci sau șase ideograme uriașe, aidoma celor de pe plic:

„Mă interesează într-o câtva vânătoarea și de curând am dat întâmplător peste poemul dumneavoastră *Pușca de vânătoare* din publicația *Prietenul vânătorului*. Eu nu sunt o persoană prea instruită și rafinamentul poeziei dumneavoastră mă depășește puțin. Însă mărturisesc cinstit că e prima oară când m-a impresionat atât de profund un poem și-mi cer scuze că n-am auzit de numele dumneavoastră până acum“.

Cam așa suna începutul scrisorii. Când am deschis plicul, am crezut că în sfârșit a sosit protestul stârnit de *Pușca de vânătoare*, de care aproape că uitasem de tot. S-o fi găsit vreun vânător care să aducă obiecțiile așteptate și binemeritate. Mi s-a făcut iar inima cât un purice, dar, pe măsură ce citeam, mi-am dat seama că nici nu visasem la elogiul de care aveam parte. Jōsuke Misugi se exprima cu o politețe impecabilă, iar rândurile sale emanau, ca și scrisul, încredere în sine și o desăvârșită liniște lăuntrică:

„Ce-ați zice dacă v-aș destăinui că personajul poemului dumneavoastră, *Pușca de vânătoare*, sunt chiar eu – bărbatul înalt și slab pe care l-ați zărit întâmplător, din spate, în satul de la poalele Muntelui Amagi, plecat la vânătoare la începutul lunii noiembrie? Mă simt deosebit de onorat că perechea de setteri – alb și negru – dresați special pentru vânătoarea de fazani, pușca Churchill dăruită de profesorul meu din vremea studiilor la Londra și pipa mea iubită v-au reținut atenția. Deși puțin cam descumpănit, aș dori să-mi exprim profunda recunoștință pentru că ați intuit perfect starea de spirit ciudată a unui bărbat chinuit de remușcări. Este prima oară în viața mea când admir din suflet sensibilitatea unui poet“.